

Milujeme poctivé

ČESKÉ BRAMBŮRKY

Odvážné, krásné
ženy a silné
stroje – to spolu
báječně ladí.

DWIGHT, ILLINOIS
U.S.A. ROUTE 66

PŘÍBĚH

Veronika Krajčí

**Sympatická žena z Valašska
vydupala s manželem ze země
stamilionovou firmu, která týdně
zpracuje několik kamionů brambor.**

Začínala v 90. letech s malým stánkem U Cyrila v Uherském Brodě, který nabízel rychlé občerstvení. Postupem času do sortimentu manželé zařadili vlastní, v garáži připravované tradiční smažené brambůrky. A ty si mezi lidmi získaly takovou popularitu, že firma Krajčí dnes v naší zemi patří k lídrům v oboru.

**Jaká je vaše původní profese?
A co vás přivedlo k rychlému
občerstvení?**

Původně jsem inženýrka ekonomie, studovala jsem na Vysoké škole báňské v Ostravě. Hned po revoluci jsem začala podnikat. Když jsem si vzala Tomáše, měli jsme obchod s ovocem a zeleninou a květinářství na hlavní ulici v Luhačovicích. On už tehdy smažil i brambůrky. Vyráběli jsme Luhačovické brambůrky a prodávali je po okolí. Pak jsme se rozhodli otevřít ještě menší bufet s klasickými jídly v Uherském Brodě, o který jsem se starala. Taková forma rychlého občerstvení tehdy ve městě chyběla, navíc jsem

**Jak vzpomínáte na své
začátky u brambůrků
a v bufetu U Cyrila?**

Bylo to zajímavé období, kdy spousta věcí šla tak nějak od ruky. Tím nechci říct, že vybudovat úspěšný podnik nebyla dřina, ale poháněl nás optimismus a chuť něco dokázat. Nevadilo nám, že jsme stovky kilo brambor museli nanosit a nasmažit ručně. Naopak jsme měli radost z každého malého úspěchu – a to nás hnalo dál. Do bufetu U Cyrila, který jsme měli kousek od náměstí, jsem vstávala třináct let denně po čtvrté hodině ráno, abych stihla uvařit. Nabízeli jsme několik druhů polévek, různá klasická jídla a taky naše brambůrky. Nejdříve Luhačovické a později i Cyrilovy brambůrky v průhledných celofánových sáčcích, které si lidé oblíbili natolik, že nakonec po několika letech úplně vytlačily Luhačovické brambůrky ze sortimentu. Tehdy už v pět ráno postával před bufetem zástup hladových dělníků a místních zízniců, kteří čekali na polévku a svou ranní „tatu s vlekem“, rozumějte pivo s borovičkou. Byla to taková zlatá éra.

Veroniku
momentálně
zaměstnává
i role babičky.

chtěla mít něco svého, čemu bych se naplno věnovala. Časem jsme ale vše ostatní pustili a rozjeli výrobu brambůrků ve velkém.

**Jak probíhala v praxi
„garážová příprava“
brambůrků?**

Brambory jsme ve velkých pytlích vykupovali od zemědělců nebo od místních, kdo co měl. Výrobna byla malá a všechno se dělalo ručně. Už tenkrát nám pomáhaly naše děti, které s námi budují firmu vlastně dodnes. Brambory jsme pak smažili nejčastěji ve vyřazených fritovacích vanách ze školních jídelen, které jsme sháněli

po okolí, jak se dalo. Vtipná byla taky stará ždímačka z prádelny, kterou jsme odstraňovali přebytečnou vodu a škrob. Lidem jsme brambůrky vozili v kartonech od banánů nebo v zálohovaných kartonech na boty. Byla to dřina, ale dneska na to rádi vzpomínáme.

V roce 2011 vaši provozovnu zničil požár. Měla jste tehdy chuť to zabalit?

Dá se říct, že nám ten požár změnil život. Byla to těžká zkouška, kterou jsme vzali jako příležitost. Příležitost změnit vše k lepšímu. Víceméně přes noc jsme se s mužem rozhodli, že se pustíme do výroby brambůrků skutečně naplno, s moderní technikou. Objednali jsme nové technologie a celou výrobu inovovali. Cítili jsme, že by naše tradiční Cyrilovy brambůrky mohly mít úspěch, když byly u místních podniků i lidí v okolí tak oblíbené. Byl to pro nás takový bod zlomu. Bufet jsem nakonec musela z časových důvodů úplně pustit a začala jsem se jako ekonomická ředitelka věnovat naplno brambůrkům.

Co vás na téhle práci baví ze všeho nejvíc?

Víceméně celý svůj pracovní život se věnuju podnikání, jsem spokojená, že v něm můžu být svým pánem a organizovat si čas podle sebe. Těší mě, že se nám podařilo vybudovat firmu do dnešní podoby, práce mě vždycky naplňovala. Společně s mužem jsme rádi, že se všichni naši potomci postupně zapojili a dnes s námi pracují ve vedení firmy. Když k nám jako malí chodili na brigádu, v životě s námi pracovat nechtěli. Každý vystudoval svůj obor a začal kariéru někde jinde. Ve finále jsme se ale všichni sešli v rodinné firmě, kde se potkáváme dnes a denně.

Jaké to má výhody, když se z firmy nakonec stane rodinný podnik?

To, že nám jde o společný zájem. Děláme to tak trochu vlastně jeden pro druhého. To je určitě něco, co v práci pro mezinárodní firmy nezažijete. Někdy je to možná trochu o nervy, ale to je

asi normální. Jak v podnikání, tak i v rodině.

Jaké jsou vaše profesní plány do budoucna?

Obzvlášť po náročném období během epidemie covidu cítíme, že nás jako rodinnou firmu čeká spousta důležité práce. Přestože máme velkou síť odběratelů, snažíme se nyní oslovit i retailové řetězce, a proniknout tak ještě blíže k zákazníkovi. Máme v plánu další navyšování výrobní kapacity, což s sebou nese spousta starostí. O definitivním odchodu do důchodu tím pádem zatím nepřemýšlíme, ale postupně se snažíme co nejvíc povinností předávat dětem, aby všechno fungovalo i bez nás a my se mohli víc věnovat cestování, zahradničení a dalším koníčkům. Na firmě, kterou jsme s manželem vybudovali vlastními silami, nám velmi záleží. Tahle práce je pro nás posláním, je pevnou součástí našeho života. Určitě neplánuju, že bych se profesně věnovala něčemu jinému, vyjma profese babičky. Na tu se teď kromě práce ve firmě soustředím nejvíc.

Máte trochu nevšedního koníčka – silné motorky, což je spíš mužská záležitost. Jak jste se k nim dostala?

Možná to nakonec bylo vlastním přičiněním, i když asi ne tak úplně. Motorka byla totiž vždycky velkým snem mého manžela. Byla jsem to ale já, kdo mu ji k jeho čtyřicátým narozeninám koupil. Asi po roce sezení v zadu mě to ovšem přestalo bavit a řekla jsem si, že když už tedy mám s manželem jezdit, tak jediné na vlastní motorce. Takže motorku koupil pro změnu zase on mně a začala jsem se ji učit řídit. K dnešnímu dni už jsme na motorkách společně projeli třeba slavnou Route 66 v USA, Vietnam a řadu dalších států, hlavně v Evropě. Je to náš velký koníček. Odhodit pracovní starosti, sbalit si pár věcí a pak už jenom cítit vítr ve vlasech. Vezeme si s sebou malou plynovou bombu s pánvičkou, zastavíme kdekoli, kde se nám líbí, uděláme si oběd v přírodě a zase pokračujeme dál.